

ELS NOSTRES ENEMICS DE SEMPRES

JORDI ARBONÈS

Al nostre article «No estar per brocs i tirar al dret» (Aplec, 15-1-84; reproduït a *El Maresme* i *Regió 7* de Catalunya), dedicat a comentar algunes expressions del candidat del PSC durant la campanya electoral, acabàvem dient: «Aprofundir antinòmies amb propòsits electorals entre la població de Catalunya no és ètic. Demés, és tan perillós com jugar amb foc, i qui juga amb foc corre el perill de cremar-se». D'acord amb el resultat de les eleccions, no hi ha dubte que el senyor Raimon Obiols i els seus correligionaris es van cremar. Segons que ens diu un observador des de Madrid (Francesc de P. Burguera, «La Finestra», *Avui*, 5-5-84), totes les anàlisis de la derrota del PSC han girat a l'entorn de si havia guanyat la dreta, el centre, el centreesquerra, el conservadorisme o el reformisme, però allò que oblidaven els discutidors era el fet nacional, és a dir, a l'hora de treure conseqüències de les eleccions catalanes, utilitzant els convencionals paràmetres esquerra-dreta, no tenien en compte que «si alguna cosa hi ha extrapolable a la resta de l'Estat és la conveniència d'una opció interclassista i les seves possibilitats d'acceptació sociològica». I conclouia: «El problema rau a trobar la motivació aglutinadora. A Catalunya ha estat el nacionalisme, de què tothom s'oblida, el fet nacional. Una majoria de catalans, situats en diferents punts de l'espectre polític, han coincidit en aquest objectiu». Vist així, potser sí que podrem començar a pensar que, finalment, els polítics de casa nostra aprendran la lliçó i que, d'ara endavant, en comptes de pensar a repartir-se les llebres abans d'anar a caçar-les, comprendran que, de primer, cal recuperar les terres on s'haurà de realitzar la partida de caça.

Potser podrem pensar, també, que el poble de Catalunya ha començat a treure's la llana del clatell i a entendre quina és la fita primera (reconquerir els drets a autogovernar-se i no parar fins a la independència) i quins són els nostres enemics de sempre (no ho són pas els immigrants, com ens volen fer creure els botiflers). Quant a la primera suposició, hem de dir sincerament que, a desgrat del resultat de les eleccions, no n'estàvem massa segurs. Ara bé, després del plet que presentà el fiscal general de l'Estat contra el president Jordi Pujol tan bon punt foren coneguts els resultats eleccionaris, i vista

la reacció del poble de Catalunya (milers de cartes enviades al president, convocatòria massiva per part d'institucions, gremis, etc. i ulterior concentració de més de 100.000 persones per ratificar llur suport al president de la Generalitat), que el corresponsal d'un diari de Buenos Aires a Madrid (Ricardo Parrota, *Clarín*, 1-6-84) definia com «un tenso sentimiento nacionalista reventó en el rostro del socialismo» i descomptant alguna actitud personalista negativa i botiflera (com ara la del senyor Tarradellas que digué que: «basant-se en les institucions del país, crec que l'Estat té el deure de defensar els seus drets»), considerem que s'albira una flama que podria ser el reviscolament del sentiment nacional amb una vitalitat que semblava esmoreïda. Si fos així, i suposant que el poble tingui ben clar, per fi, quins són els veritables enemics de sempre, potser també podrem covar l'esperança de veure ressorgir un partit progressista, autènticament progressista, i nacional. I és sobre el punt de reconèixer qui són els enemics de sempre que voldríem posar l'accent, tot reproduint un fragment de la carta 65 de la *Correspondència* entre P. Bosch-Gimpera i R. Olivar-Bertrand (Proa, 1978), en la qual aquest darrer li deia al seu amic: «La nota que reproduïx vostè, de l'obra d'en Zugazagoitia, a la pàg. 152 del número 54 de *Xaloc*, en la qual en Negrín declara estar disposat a cedir el pas a Franco abans d'admetre el que ell qualifica de desmembració de la pàtria, m'ha fet recordar allò que, personalment, em va dir Jiménez de Asúa (...) que abans que permetre el triomf de l'autonomia a Catalunya, preferia que en Franco continués (...) Comprovi (...) que l'anticatalanisme està arrelat en l'esperit de liberals i conservadors i extremistes» (pàg. 138).

Esperem que el nostre poble sàpiga veure que la cosa ve de lluny, que els nostres enemics són conseqüents i coherents en llur política d'atacs sistemàtics i continuats a la nostra terra, tant si es disfressen de socialistes com si són feixistes, i que s'ha de malfiar dels cants de sirena dissociadors dels botiflers de torn. Desitgem que aquesta flamarada no sigui només un foc d'encenalls, ans el resplendor de l'estel de la nostra bandera que haurà de guiar-nos en la lluita per l'alliberament dels Països Catalans.

L'ÍNDIA i EL PUNJAB Un altre cas de sucursalisme?

J. CARNER-RIBALTA
(de *Free Catalonia*, EUA)

Una recent conversació amb el meu amic Kartar-Singh-Lohara, nadiu del Punjab i un fervent practicant de la religió sikh, m'ha fet veure el veritable caràcter del conflicte hindú-sikh que actualment causa vessaments de sang en la populosa pàtria de Gandhi. Contra el que generalment es diu i el que porten els diaris, els sagnants esdeveniments produïts per la intervenció de les forces armades de l'Índia i que han exigit la presència personal de

la presidenta Indira, són menys d'origen religiós que ètnic, polític, social, cultural i lingüístic. El meu amic Singh-Lohara, impecablement cofat amb turbant blanc, afirma: «Precisament, no hi ha a l'Índia dues altres comunitats religiosament tan afins com els hindús i els sikhs! Per exemple, ambdues sectes creuen en la reencarnació de Karma, que fixa el destí de cada u, etc.».

Naturalment, ara al Punjab es presenta un inici de plet